

A Szentlélek temploma

Kulcsvers: „Vajon nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma, aki bennetek van, akit Istentől kaptatok, és nem a tiétek?”

1 Korinthus 6:19

Kiválasztott igeszakasz:

1 Korinthus 6:12-20

A mai lecke versei a korinthusi gyülekezetben tapasztalt erkölcsi romlásra vonatkoznak, amelyről Pál apostol tudomást szerzett. „Nem jó, hogy dicsekedtek” – írta (1 Korinthus 5:6). Nyilvánvalóan büszkék voltak hamis testvéri szeretetükre, ami miatt tolerálták ezt a helyzetet.

Az egyik bűnös esetében, akire Pál felhívta a figyelmet, azt tanácsolta, hogy a gyülekezet zárja ki azt a személyt a közösségből. Pál ezt a cselekedetet a „kovász” eltávolításának nevezte a közösségükből (2-7. versek). A kovász a Szentírásban a bűn egyik formájának szimbólumaként szerepel.

Talán furcsának tűnik, hogy az Úr népének gyülekezetében ilyen erkölcstelenség létezett, de

nem annyira, ha figyelembe vesszük a korinthusi „” (keresztények) korábbi szokásait, akik elfogadták Krisztust és csatlakoztak az ő népéhez. A korinthusi lakosság nagy része pogány isteneket imádott. Köztük a görög és római szerelem istennői, Afrodité és Vénusz voltak a leginkább imádottak. Mivel a erkölcstelenség valószínűleg része volt korábbi imádatuknak, a korinthusi gyülekezetben eleinte nem tekintettek rá olyan megvetéssel, mint ahogy kellett volna. Az ilyen tolerancia azonban teljesen ellentétes volt Isten akaratával, ezért Pál drasztikus lépéseket tett a rendetlenség helyreállítására.

Mindazonáltal Pál szeretetből állt ki a rosszal szemben. Ezt a korinthusi gyülekezetnek írt második levelében tárja fel (2Korinthus 2:1-11). Pál azt tervezte, hogy meglátogatja ezeket a testvéreket, és nem akart semmit, ami elrontaná az alkalom örömét. Dicsérte a gyülekezetet, amiért megtette azt, amire ő is sürgette a vétkes ellen. Figyelembe vette azt is, hogy ez az ember megtanulta a leckét. Hogy ne terhelje őt túlzott bánattal, Pál most azt javasolta a gyülekezetnek, hogy bocsássanak meg neki, és vegyék vissza a közösségbe. Pál elmagyarázta, hogy ha a gyülekezet így cselekszik, ő is örülni fog velük együtt. Így látjuk, hogy Pál nemcsak azt akarta, hogy a rosszat helyrehozzák, hanem azt is, hogy a

vétkesnek megbocsássanak, és visszavegyék a közösségbe.

Kulcsversünk azt mondja, hogy a test a „Szentlélek temploma”, amely bennünk van. A templomok jól ismertek voltak az ókoriak számára, mind a zsidók, mind a pogányok számára. Izraelben a templom szimbolikusan Isten és népe találkozási helye volt. Izrael jámborjai szent, szent helynek tekintették, és a hívők igyekeztek ezt megőrizni. Azonban gonosz királyok uralkodása alatt a templomot bemocskolták a falai között felállított bálványimádás.

A templom szimbolikája az Újszövetségben kétféleképpen jelenik meg. Az elsőt a mai leckében találjuk, ahol Pál minden hívő testét „templomnak” nevezi, Isten Szent Szellemé által lakott helynek, amelyet tisztán és szennyezetlenül kell tartanunk. A második templomképet az apostol Péter mutatja be. Írta: „Ti is, mint élő kövek, épültök fel lelki házzá.” (1 Péter 2:5). Itt minden szentségben élő hívőről van szó, nem templomként, hanem kőként, amelyet Isten királyságának szellemi „házának” vagy „templomának” részévé készítenek. - Zsidók 3:6; Efézus 2:19-22; Máté 6:10